

1

Лидия е мъртва. Но те още не знаят това. 1977 г., 3 май, 6:30 ч сутринта, никой не знае нищо, освен този безобиден факт: Лидия закъснява за закуска. Както винаги, до купичката ѝ с корнфлейкс, майка ѝ е сложила подострен молив и домашното ѝ по физика – шест задачи, обозначени с малки отметки. В колата на път за работа, бащата на Лидия превърта стрелката на радиото към WXKP, най-добрата новинарска станция в Северозападно Охайо, раздразнен от припукванията от статичното електричество. На стълбите, братът на Лидия се прозява, все още яхнал крайчеца на опашката на съня си. А седнала на стола си в ъгъла на кухнята, сестрата на Лидия се е навела над купата си с корнфлейкс и засмуква парченце по парченце, очаквайки Лидия да се появи. Тя е, която казва най-после:

– Лидия закъснява много днес.

На горния етаж Мерилин отваря вратата на стаята на дъщеря си и вижда, че никой не е спал в леглото с опънати като по конец краища на чаршафа, все още пъхнати под юргана, с все още пухкава и бухнала възглавница. Нищо не изглежда да е не на място. Джинси от рипсено кадифе с цвят на горчица, скупчени на пода, един къс чорап на райета с цветовете на дъгата. Низ лентички от участия в Сайънс феър¹ на стената, пощенска картичка с портрета на Айнщайн. Цилиндричния брезентов сак на Лидия, захвърлен небрежно на пода на дрешника. Зелената училищна чанта на Лидия, свита до писалището ѝ. Шишето с шампоан „Бейби софт“ върху тоалетката, приятният пудрен аромат на любимо бебе, който все още витае във въздуха. Но Лидия я няма. Мерилин затваря очи. Може би, когато ги отвори, Лидия ще бъде там, покрита презглава със завивките, както обикновено, с рукнали изпод тях струйчици коса. Една сърдита буца, омотана под завивките, която тя някак си е пропуснала да види преди малко. Бях в банята, мамо. Слязох долу да пийна вода. През цялото време си лежах ето тук. Разбира се, когато отваря очи, нищо не се е променило. Спуснатите пердета светят като празен телевизионен екран.

Долу тя спира пред кухнята, разперила ръце, с длани, оперени на рамката на вратата. Мълчанието ѝ казва всичко.

---

¹ Състезание, при което участниците представят резултатите от свои научни проекти под формата на доклад, видео и макети, изготвени от тях. – Б. пр.

– Ще проверя навън – продумва накрая. – Може би по някаква причина...

Тя не откъсва поглед от пода, докато върви към входната врата, сякаш следите от краката на Лидия биха могли да се отпечатат върху пътеката в антрето.

Нат казва на Хана:

– Снощи беше в стаята си. Чух, че радиото ѝ свири. В единайсет и половина. Той млъква, спомнил си, че не беше казал лека нощ.

– Възможно ли е да те отвлекат, ако си на шестнайсет години? – пита Хана.

Нат забива лъжица в купата си. Люспиците корнфлейкс се свиват и потъват в помътнялото мляко.

Майка им влиза отново в кухнята и за една божествена частица от секундата Хана въздъхва с облекчение: ето я Лидия, жива и здрава. Това се случва понякога – лицата им си приличат толкова много, че човек може да види едната с крайчеца на окото си и да я сбърка с другата: същата елфска брадичка, високи скули и трапчинка на лявата буза, същата слаба конструкция на раменете. Само цветът на косата е различен – на Лидия е мастиленочерна, за разлика от меденорусата на майка им. Нат и Хана приличат на баща си – веднъж една жена ги спря в бакалията и попита:

– Китайци ли сте?

И когато те отговориха положително, не желаейки да се впускат в уточнения за наполовина и изцяло, тя кимна дълбокомислено.

– Познах, – каза. – По очите, – и дръпна последователно ъгълчетата на очите си с крайчеца на пръста си.

Но Лидия, напук на генетиката, някак си е взела сините очи на майка си и те знаят, че това е още една причина, поради която тя е нейната любимка. И на баща им.

После Лидия вдига длан към челото си и отново се превръща в майка им.

– Колата е тук, – казва тя, но Нат си знаеше, че ще е така. Лидия не може да шофира; тя дори още няма разрешително да се учи да кара. Миналата седмица бе изненадала всички, като се провали на изпита, а баща им нямаше да ѝ позволи дори само да седне на шофьорското място без него. Нат разбърква закуската си, която се е превърнала в утайка на дъното на купата. Часовникът в предното антре цъква, след което отмерва седем и тридесет. Никой не помръдва.

– Ще ходим ли въпреки всичко на училище днес? – пита Хана.

Мерилин се колебае. След това отива до чантата си и изважда от нея ключодържателя си, демонстрирайки действеност.

– И двамата изпуснахте автобуса. Нат, вземи колата ми и пътем остави Хана. – И допълва: – Не се безпокойте. Ще разберем какво става. – Тя не поглежда към никого от тях. Никой от тях не поглежда към нея.

След като децата потеглят, тя вади от бюфета голяма чаша за чай, като се старае да държи ръцете си спокойни. Преди много време, когато Лидия беше бебе, веднъж Мерилин я бе оставила в дневната да си играе върху една покривка за легло и бе отишла в кухнята за чаша чай. Лидия беше само на единадесет месеца. Мерилин махна чайника от печката и когато се обърна, видя Лидия, застанала на прага на вратата. Мерилин трепна и докосна с ръката си горещия котлон. На дланта ѝ се появи издут спираловиден ръб и тя го допря до устните си, загледана в дъщеря си с насълзени очи. Застанала там, Лидия беше странно нащрек, сякаш виждаше кухнята за първи път. Мерилин не си бе помислила за това, че е пропуснала онези първи стъпки или за това, колко е пораснала дъщеря ѝ. Мисълта, която пробяга в съзнанието ѝ не беше: *Как съм пропуснала това?*, а *Какво друго си крила?*